

F. t. patentlov.

sen med eventuelle tegninger er ligesom de øvrige dokumenter i sagen alene hjælpemidler for denne fortolkning.

Det er i de indhentede udtalelser anført, at beskrivelsen alene skulle kunne påberåbes, hvor patentkravet ikke er utvetydigt. En sådan regel synes dog at være for restriktiv. Hvor streng fortolkningen i disse tilfælde bør være må overlades til praksis. Det må herved iagttages, at patenthaveren ikke får mulighed for at benytte sig af uklarheder i patentkravet for derigennem at udvide patentets beskyttelse. I det omfang beskrivelse og tegninger anvendes ved fortolkning, bør dette derfor alene finde sted til at opnå en påkrævet præcisering af de i patentkravet anvendte udtryk. Ordet beskrivelse omfatter som nævnt i bemærkningerne til § 9 også tegninger, hvor sådanne foreligger.

Til § 40.

Bestemmelsen, der svarer til § 7 i komiteernes udkast, indeholder bestemmelser om patenttiden. Patenttiden er i øjeblikket i samtlige nordiske lande fastsat til 17 år fra den dag, da patentansøgningen indleveres. Komiteerne har foreslået, at tiden forøges til 20 år, hvorved man blandt andet har taget hensyn til, at der i nogle af de om komiteernes udkast indhentede udtalelser er fremsat ønske om en patenttid på 20 år, ligesom dette tidsrum er foreslået i EEC-udkastet. Også inden for Europarådets patentkomité har samtlige ikke-skandinaviske lande været indstillet på en 20-årig patenttid. I de nordiske lande nærer erhvervslivet imidlertid for tiden betænkelighed ved en så kraftig forlængelse som til 20 år. De delegerede ved de nordiske departementsforhandlinger har under hensyn hertil anbefalet, at spørgsmålet om en forlængelse i alt fald ikke tages op, før en patenttid på 20 år er blevet gennemført i de vigtigere industrilande i Vesteuropa, og at man derfor indtil videre bibeholder en patenttid på 17 år.

Kapitel V.

Til § 41.

Bestemmelsen, der svarer til § 36 i komiteernes udkast, indeholder den grundlæggende regel om pligten til at betale årsafgifter.

Bestemmelsen om, at der ikke skal betales årsafgifter for tillægspatent, svarer til reglen i den gældende patentlov.

Patentåret begynder med den dag, der svarer til dagen efter ansøgningsdagen, og slutter med den til ansøgningsdagen svarende dato.

Til § 42.

Bestemmelsen, der svarer til § 37 i komiteernes udkast, giver nærmere forskrifter om betalingen af afgifter.

Fristen i stk. 2 for betaling, efter at der er givet afslag på en ansøgning om henstand, er ændret fra 2 uger til 2 måneder.

Af § 26 følger, at frister, der regnes fra patentets meddelelse, først begynder at løbe fra det tidspunkt, hvor patentet er endelig meddelt.

Kapitel VI.

Til § 43.

Bestemmelsen, som svarer til § 38 i komiteernes udkast, indeholder en ny regel, som regulerer retten til at videreoverdrage licens på en patenteret opfindelse.

I overensstemmelse med den af komiteerne udtrykte opfattelse indeholder lovforslaget ikke almindelige regler til regulering af licensaftaler. Forholdene må anses for at være så uensartede, at der ikke kan gennemføres en mere generel ordning på området. Den af komiteerne foreslåede specielle bestemmelse om forbud mod videreoverdragelse af licens har ikke mødt indvendinger hos de interesserede erhvervsorganisationer.

Til § 44.

Bestemmelsen, der svarer til § 39 i komiteernes udkast, giver adgang til at begære indført i patentregisteret, at patentet er overgået til en anden, eller at licens er meddelt. Overgår en registreret licens til andre, vil også dette kunne begæres registreret.

Efter den gældende patentlov er der adgang til at anmelde overdragelse af patent til patentregisteret, og det samme gælder efter administrativ praksis meddelelse af licens.

En materielretlig virkning af indførelsen i registeret er imidlertid ikke foreskrevet.

Uanset at Norge og Finland har indtaget et andet standpunkt, er det af de grunde, som er anført i den endelige betænkning, ikke for Danmarks vedkommende fundet hensigtsmæssigt i en ny patentlov at give regler om det indbyrdes forhold mellem flere, der ved aftale med samme patenthaver har erhvervet ret til patentet, eller om de konflikter, der kan opstå mellem en ny patenthaver og licenshaver med ældre ret.

Reglen i stk. 3 vedrører forholdet, når sag skal anlægges mod patenthaveren, f. eks. med påstand om, at patentet kendes ugyldigt eller med krav om tvangslicens. Et sådant søgsmål kan altid rettes mod den, der i registeret er indført som patenthaver.